

Какъ заякътъ и ежътъ се надбѣгвали.

I.

Тази приказка е измислена, но пъкъ и възможна. И дѣдо ми, отъ когото съмъ я слушалъ, като я разказваше, прибавяше: „Ако не приличаше на истинска, не биваше и да се разказва.“

Ето каква е приказката.

Било една есенна недѣля. Златното слънце грѣло отъ небето, сутрешниятъ пресенъ въздухъ облѣхвалъ полето, въ въздуха пѣли чучулиги, пчели бръмчели изъ тревитѣ, а хората облечени празнично, отивали на черква. Съ една дума цѣлата природа се веселила. Веселилъ се и ежътъ.

Скръстилъ рѣще на гърди, той се изправилъ предъ вратата на кѣщата си. Любувалъ се на сутрешния ветрецъ и весело си пѣлъ. Хубаво, лошево, но все колкото може ежъ да пѣе въ празникъ, си пѣлъ и той.

Веднага му хрумнало на ума, че докато жена му омие и облече децата, той може да се поразходи изъ полето и да нагледа какъ расте рѣпата. Тя растѣла много близо до кѣщата му. Той и цѣлото му семейство се хранили съ нея, та я считали за своя.

Като притворилъ вратата, той тръгналъ за полето. Не отминалъ много и току ще заобиколи една трънка, насреща му изкочилъ единъ заякъ, който пъкъ излѣзалъ да нагледа зелето.

Срещнали се и ежътъ приятелски поздравилъ. Заякътъ пъкъ, който се държалъ по-високо, не отговорилъ на поздрава и гордо му заговорилъ: